

— Махай се! Лъжешъ! И ти лъжешъ!
Убийте го!

Царскитѣ тѣлопазители убили и кѣлвача, а бухалтъ още по-вече се разтрепералъ. Тогава гарвантъ приближилъ до него, да подкрѣпи тѣлото му, ала той тѣй силно го блъсналъ съ ноктѣ въ грѣдитѣ, че клетиятъ съвѣтникъ падналъ при студениѣтѣ трупове на своитѣ другари, погледналъ за сѣтенъ пѣтъ изплашенитѣ птици и издѣхналъ . . .

Настанало мълчание.

Клонътъ, на който билъ, кацналъ бухалтъ, силно затрепералъ.

— Нека дойде тукъ при мене моя придворенъ пѣвецъ! — изведнѣжъ викналъ птичиятъ царь.

Косътъ приближилъ до него и се поклонилъ.

— Кой е прѣвъ по-сила измежду птицитѣ? — попиталъ го той.

Косътъ отново се поклонилъ и казалъ:

— Та това кой не знае, царю честити? Силата на нашия царь я нѣма нигдѣ по свѣта.

— И ти лъжешъ! Убийте и него!

И пакъ царското желание веднага било изпълнено.

Слѣдъ малко бухалтъ повикалъ щъркела. Той тозъ часъ се приближилъ до него. Дългитѣ му крилѣ треперѣли, а човката му потракувала. Едва се поклонилъ.

— Кажу ми, кой е най-силенъ измежду птицитѣ! — попиталъ и него бухалтъ.

Щеркелтъ отворилъ уста да отвѣрне каквото и другитѣ, ала бухалтъ тѣй страшно го погледналъ, че краката му го не одържали и той падналъ на земята . . .

Настанало отново мълчание. Сегисъ-тогисъ само про шумѣвали листята по дърветата, сѣкашъ молѣли за нѣщо, а послѣ всичко пакъ угихвало. Нѣгдѣ далече шумѣлъ потокъ.

Минало полунощъ. Бухалтъ дигналъ глава и гласътъ му като изъ подъ земята прозвучалъ:

— Идете си всички! Оставете ме самичкѣ!

Птицитѣ тихомъ отлетѣли по гнѣздата си. До сутринята и прѣзъ настѣпилия день не трепналъ ничий птичи гласъ.

* * *

Настанало отново ноцъ. Звѣздици затрепкали. Мѣсецътъ бисеренъ изгрѣлъ. Бухалтъ още стоялъ на високия джбъ и тѣлото му отъ врѣме на врѣме потрепервало.

И ей тогава отъ ближния трендафиловъ храстъ трепналъ птичи гласъ. Всички птици познали веднага своя най-великъ пѣвецъ и изтрѣпнали. Сега царя всѣки мигъ можалъ да го погуби.

— О, Боже милостивъ, смили се надъ него! — се замолили горскитѣ листенца.

— Царьтъ и него ще погуби. Боже запази ни го! — зашепнали мълчаливитѣ полѣнки.

— О, чуйте, чуйте! Братя, той е спасенъ! извикалъ шумливиятъ потокъ и спрѣлъ да рѣмоли.

Славейтъ пѣлъ. Гласътъ му трептѣлъ необикновено нѣжно, прѣливалъ се, замиралъ, а послѣ отново залетявалъ нагорѣ-нагорѣ къмъ яснитѣ звѣздички.

Всичко съ притаенъ джѣхъ се вслушало. Никой до тогава не билъ чувалъ славея тѣй да пѣе.

Пѣсенята се усилили и на всички птици се сторило, че въ дивнитѣ ѣ звуци, излизащи сѣкашъ право изъ младото сърдце на великия пѣвецъ, тѣ чуватъ нѣжни майчински гласовѣ, чуватъ какъ миличко чуруликать млади рожби. Гласенцатата имъ звучели тѣй сладко, тѣй нѣжно! Изведнѣжъ гласътъ на славея трепналъ и всички чули, какъ въ него прозвучали прѣдсмъртни, прощални птичи гласове, а послѣ въ него се чуело, какъ пицятъ горки, невинни пиленца, за винаги останали безъ майка . . . Звучитѣ отчаяно трептѣли, замирали, молѣли . . .

Славейтъ изведнѣжъ спрѣлъ и тогава на всички се сторило, че отъ клонитѣ, отъ гнѣздата, отъ трѣвата — хиляди голокрили пиленца простиратъ безнадежно голи шиички, готови да писнатъ и нивга, нивга да не млѣкнатъ вече . . .

Лжчи лунна свѣтлина се проврѣли прѣзъ гжститѣ джбови клони и освѣтили птичия царь. Той цѣлъ треперѣлъ и очитѣ му били необикновено разтворени.